

АЛЕКС БОЛДИН ЧАРОВНИКЪТ

chitanka.info

Рожденото му име бе Димитър. В повечето случаи го знаеха като Мито или го наричаха с колоритното име Чаровникът. Той, разбира се, не си знаеше прякора и когато случайно го чуеше не можеше да се досети за кого ставаше на въпрос.

Беше интересна личност, винаги ухилена, с една чаровна усмивка от почернели, изпочупени, кариесни зъби, добре брадясал, постоянно захапал димяща цигара. Носеше синя, избеляла от слънцето бейзболна шапка със стърчаща назад бандажна опашка. На краката му се ширеха удобно полускъсани сандали нахлузени на босо. Бе обут с три четвърти небесносин дънков панталон, от крачолите на който стърчаха слаби, като царевични стебла, космати крака. Облеклото му завършваше от яркочервена тениска без ръкави, украсена със син английски надпис — „BOY“.

Чаровникът беше постоянно безработен. Кой ли би го взел на работа? Причината бе в това, че беше нещо не в ред с психиката. Виждаха го да ходи насам-натам ухилен, да си говори сам, да спира минувачите и да проси цигари. Обикаляше битака до железопътната гара. Вършеше дребни хамалски услуги на сергийните търговци. Викаха го да пренесе кашон със стока, или да изхвърли боклука, или пък за нещо друго, за което предприемчивия търговец не би желал да губи ценно време. За отплата му даваха дребни стотинки, колкото за няколко цигари или за една бира. Това май му беше цялата дневна надница.

Вечер, стискайки пестеливо стотинките, той сядаше под сенника на павилиона на Данчо, провикваше се към собственика и си поръчваше студена бира „Леденика“ и няколко цигари. Ако ли пък парите бяха повечко, то бирата биваше заменяна със сто грама ментелива ракия, която изпиваше на бавни сладостни глътки.

В случай че около него се оказваше компания, то стограмката се повтаряше, разбира се за сметка на компаньона му. Мито, каквито и кусури да му вменяваха, умееше да си изпросва желаната благаинка, която му се родеше в съзнанието и към която в дадения момент го теглеше душата.

Живееше далеч, в един от крайните квартали на града. Дори говореха, че живеел в близкото до града село. Впрочем близките села вече ги водеха за крайни градски квартали.

Сутрин някакъв услужлив таксиметров шофьор се смиляваше и го извозваше безплатно до железопътната гара, тоест близо до „работното“ му място. Накрая, за да бъде удоволствието пълно, шофьора го черпеше и с цигара. На такива хора естествено се правят отстъпки.

Вечер обаче, Чаровникът палваше дежурната цигара, бутваше я между обраслите с косми устни, притваряше лявото око, за да се запази от дима и опъваше дълга крачка в посока към дома. Чакаха го час и половина ходене пеша, докато слънцето се скриеше зад високата Врачанска планина.

Спомням си един колоритен израз от младостта — „ляв мигач“. Така един мой познат наричаше хората с психични отклонения. С една дума, погледнато от всякъде и казано просташки шаблонно, Мито си беше напълно един оригинален „ляв мигач“.

Това лято се оказа доста дъждовно. След честите летни бури и дъждове дойдоха непоносими жегги. Де що имаше човек с високо кръвно, мина през кардиологията на общинската болница. Имаше обаче един човек на който жегата не влияеше. Това бе нашият чаровник — Мито. В най-горещите часове на денонощието той захапваше запален фас и тръгваше по гаровия площад в известна само нему посока. Търговците се чудеха на топлинната му издръжливост. Гълъби припадаха от жегите на мраморните плочки, бездомната хайка от кучета се свираше на сянка под автомагистралния подлез. На Чаровника обаче не му пукаше. Разхождаше се бавно по целия битак с кацнала на лицето щастлива усмивка.

Рано тая сутрин, майка му усмихната го информира, че днес имал рожден ден. Този факт допълнително внесе ведри нотки в и без това повдигнатото му настроение. Не можеше да се стърпи да не се похвали на своите приятели — сергийните търговци — за важната същност на това събитие.

Най-напред мина край „братовчедката“. Тя бе продавачка на плодове и зеленчуци. Имаше лют нрав, особено към купувачите, които ѝ пипаха стоката. Овикваше всеки, който подминеше безразлично сергията ѝ. В повечето случаи се обръщаше към клиентите с прозвището „братовчед“ с едничката цел да ги предразположи да купуват. Към Чаровника имаше специални симпатии, защото той не

спираше да ѝ се усмихва. От всички човешки емоционални жестове тя най обичаше усмивката.

— Ей, Мите!

— Йес! — отговаряше Чаровника.

— Ела да палнем по един тютюн бе!

— Йес, лейди! Окей! — Това бяха трите английски думички, които беше научил от продавачите и които използваше с повод и без повод. Те обаче галеха ухото на „братовчедката“ като нежно щраусово перо, защото като всяка жена и тя харесваше комплиментите.

— Лейди, няма ли да черпиш една дълга, от ония дето миришат на мента?

— Как ли пък не бе, братчед! При тая криза за цигари те са цяло богатство. Много си ми усмихнат днес бе, братчед?

— Лейди, лейденце... О-о-йес! Днес ми е рожден ден! Дай още една бе, пиленце, да си я бодна на лявото ушенце... О-о-о... Йес!

— Да не лъжеш бе, магаре такова! На колко ставаш?

— Па не знам ма, лейденце! Мама ми го рече тая заран, ама пропусна да каже на колко години ставам!

— И ти забрави да питаш!? Тпру, ама наистина си големо магаре.

— ...!

— Ами избери си една праскова тогава. Да кажеш на Жоро конкуренцията, че не съм скръндза, нали?

Конкуренцията Жоро беше заел втората сергия за плодове и зеленчук на десетина метра от братовчедката. Той непрекъснато я дразнеше с приказки и подмятки. За да привлече купувачи намаляше цените с по една-две стотинки в сравнение с тези на братовчедката. И въпреки че стоката му бе по-калпава от нейната, то с конкурентните цени и с мазния си предразполагащ глас обираше каймака на търговията. Той непрекъснато слухтеше, за да чуе разговора ѝ с купувачите и като забележеше колебание в тяхното поведение мигом ги примамваше към себе си. Това я вбесяваше, но не можеше да му стори нищо, освен да го кълне и фучи. Все пак той беше мъж, а тя жена, а съдбата на жената на тоя свят е винаги по-тежката.

— Хей, Мите! Мите бе! Ела насам към мен бе! — провикна се към него Жоро.

— Йес! Окей!

— Дръж бе, приятел, нали имаш днес рожден ден. Чух аз чу-ух! Вземи тоя портокал! А сега пренеси тия кашони до колата, хей там! Помогни де!

— Йес!

— Чу ли? Адашът имал контрабандни цигари, от ония с ментола.

— Сериозно?!

— Няма по-сериозно нещо от това, обаче има и един сериозен проблем. В момента върви хайка за контрабандистите на цигари. Ако те видят, че вземаш от него кутия с контрабандни — изгърмявате и двамата.

— Мен от куките не ме е страх!

— Не те е страх, ама не си ял бой в кауша.

— Не бой се! Йес!

— Хей го на, излиза да разхожда кучката. Знаеш ли какво е на английски „лънч“?

— Кво е „лънч“?

— Това е времето в ранния следобед, когато англичаните си пият чая, а гувернантите разхождат кучетата им. Та Адаша след малко ще направи един лънч, а ти можеш да го издебнеш и да му поискаш една кутия с ментол. Събра ли стотинки за кутия? Само два и трийсет е кутията, забележи!

— Само два и трийсет, ли?! О-о-о йес!

Чаровникът имаше една отчаяна луда страст — тютюнопушенето. Той можеше да живее без хляб, но без цигари не можеше. Кльощавата му фигура красноречиво го подчертаваше. И сега, чувайки за евтините цигари, той сякаш пощръкля. Опила развълнувано джоба си и с огорчение констатира, че и при най-доброто желание не можеше да събере така нужните два лева и трийсет стотинки.

— Егати!

Това беше импулсивната му, чисто човешка реакция на жалкия факт. Подсмръкна нервно и се почеса по тила. В един миг, забелязал Адаша на търговеца, искрицата надежда пламна буйно и той се разбърза припряно към него.

Оня го съзря, намали ход, отпусна повода на булонката и се провикна:

— О-о-о-о, Мите! Стари приятелю! Накъде си повлякъл клефара? — Кой ли вече не го познаваше на тоя битак...

— Йес! Ше знаеш мой човек, че днес ми е рожден ден!

— Сериозно?! Да не лъжеш пак, за да чопнеш цигари?

— Окей е мой човек! Днес ми е рожден ден, ше знаеш! Момчето чу, че продаваш евтини цигари? Кажи бе, пич? О, йес?

— Има, има, само за приятели. Два и трийсет е пакета! Искаш ли?

— Абе, чакай да ти кажа нещо. Нали знаеш... Нали? Ама само това е... Кво ше кайш. Една кутия, а?

— Малко са, Мите, малко са! Тука няма и един лев бе, приятел!

— Е-е-е! Нали сме приятели бе, пич. Мен ме знаеш. Довечера ти давам още един лев и точка. О, йес?!

— Не става, Мите, не става... Какво ще се лъжем. Пипнеш ли пара и моментално на минутката я изпиваш. Нали се знаем кой какъв е и какви са му навиците.

— Е-е-е, хайде де...! Дай ръка! Да плеснем по мъжки длан, хей така! Виж, като приятели! О, йес!

— Е, добре де, добре... Аз тебе само с цигари не мога да те издържам. Дръж, ама ги крий и не се хвали, че изгърмяваме и двамата. Контрабандни са!

— Окей, йес, о, йес, йес, йес!...

Чаровникът пое пакета с трепереца ръка, разкъса мигом опаковката и с още по-треперещи пръсти извади една папираса и я забучи между небръснатите си устни. Смукна, хей така за проба, още незапалената цигара и се ухили с една безметежна и чаровна усмивка. Всичките му кариесни зъби лъснаха от щастие и оформиха допълнително оригинална визия на слабото му изпито лице.

— Как да не ти даде човек цигари бе, Мите. Само с тая усмивка ще те вземат за холивудски филм бе, братле...

— Йес! О, йес!

Той понечи да прегърне и целуне щедрия си дарител, но оня предвидливо придърпа към себе си булонката. Тя, незнайно защо, съзряла внезапна опасност за сигурността на стопанина си, тутакси се разлая лудо по натрапника. Единственият реален изход за него бе отстъплението.

Слънцето, през тоя горещ ден, бе виснало точно над гаровия площад и бе напекло мраморните плочи до бяло. Самото ходене по тях би коствало на ходещия един чифт изгорели подметки на обувките. Нямахме жива душа наоколо. Нямахме и влакове. Сякаш железопътното разписание бе отменено поради нечовешката жега. В оклюмалите листа на липите чирикаха някакви омаломощени врабци с примаял от жегата глас. Локвата от нощния дъжд отдавна бе пресъхнала. Поради тая причина те нямаше къде да потопят човки, за да си осигурят така нужната животоспасяваща течност.

Чат-пат през подлеза профучаваше по някой тежкотоварен камион. Той вдигаше ситен като брашно сив прах, който в маранята проникваше навсякъде, а сетне бавно се стелваше по напечените брезенти на сергиите.

Братовчедката бе извадила отнякъде някакво китайско счупено ветрило. Махаше нервно с него и безуспешно се мъчеше да се охлади. Иванчо, от сергията с батериите беше привлякъл платнена чанта с топла бира. Надигаше жадно тъмните бутилки към пресъхналата си уста. Едва ли топлата бира би го разхладила, точно обратното. Жаждата би пламнала с нова сила, но илюзията си е илюзия.

Владо, търговецът на спални комплекти, триеше с мокра кърпа изпотения си врат. В един миг бръкна в горния джоб на лятната фланелка, извади блистера с валидол и налага една голяма таблетка. Сърцето му биеше лудо до пръсване. Кръвното го мъчеше жестоко и трябваше да вземе нужните мерки.

Тая обедна жега обаче не правеше никакво сериозно впечатление на Чаровника. Той се фръцна с лекотата на индийски йога, пална така жадуваната цигара, монтира дежурната усмивка на небръснатата си физиономия и тръгна с бавна и нехайна крачка към павилиона на Данчо. Там, в стария български хладилник, имаше винаги добре изстудена бира. В тоя изгарящ от жега ден, това питие бе единственото спасение за всички истински мъже. Излишно е да споменавам, че Чаровника се смяташе точно за такъв.

В един щастлив момент, примигвайки с лявото око, той започна да си говори сам. Който и да го чуеше не би могъл да разбере темата на разсъжденията му. Той сам не си я разбираше, обаче продължаваше да си говори. Майка му бе казала, че днес има рожден ден и досега всичко му вървеше на късмет. Всеки го черпеше. Получаваше всичко, което си

поиска. Какво по-хубаво от това? Та нали това е щастието за един човек, да се сбъднат всичките му красиви мечти пък макар и да са най-обикновени. Ех, колко е хубав понякога този живот! Просто е едно огромно Окей!

— О-о-о-о! Егати! О-о-о! Йес! Ама, о, йес!... — този почти смислен възглас на Чаровника бе породен от една съвсем щастлива гледка, явила се точно пред входа на железопътната гара.

Той спря, потърка намигащото си око, свали димящата цигара, после пак я забучи на старото място и приклегна. Пред него се димпеше една малка полусгъната синя банкнота. Някой бързащ пътник беше я изпуснал неволно при отваряне на портмонето си. Досега явно никой не я бе забелязал. Щастието да я види се бе паднало единствено на Чаровника. Това тъй рядко събитие бе спряло неволно дъха му. Късметът му се бе усмихнал точно на рождения ден. Много рядко неговата ръка бе докосвала банкноти, може би само около Коледа или Великден, когато търговците щедро разпускаха кесиите си за несретници като него.

— Йес! Йес!

Протегна ръка съвсем бавничко, сякаш се боеше да не се опари или щастливата хартийка да не пламне от докосването му. Взе я. Повъртя я в едната си ръка, потърка я в бузата си, за да усети, че е реална, помириса я, а сетне оглеждайки се, страхливо я бутна в джоба на дънките. Съвсем бавно и нерешително тръгна към павилиона на Данчо. Последният го посрещна още от вратата.

— Ела тук на сянка бе, Мите. Ще слънчасаш по тая жега. Събра ли парички за една бира?

— О, йес! — ухили се Чаровника. Бръкна в джоба, извади полусмачканата банкнота и я сложи на тезгяха.

— Охо-о-о! Та ти днес си цял милионер бе, Мите! Кой ли щедър твой приятел си е развързал кесията? Цели два лева! Какво ще пиеш, бирица? А може би една анасонлийка? Не! В тая жега пие ли се ракия? И то без мезе?! За мезе обаче няма да стигнат...

— Йес! Ракийка! Без мезе!

— Няма проблем! Сядай хей там в дъното до телевизора. Хем ще чуеш и новата песен на Малина. Яко дъни мацката! Я виж каква е надарена! Виж де!

— Йес! Супер!

Чаровникът надигна изпотената от студ чаша с анасонлийка. Ливна половината от съдържанието ѝ в гърлото си, примлясна, после бръкна в другия джоб на дънките, извади кутията с ментолови цигари и я протегна към Данчо.

— О-хо-о-о! Днес ти наистина си на голям кяр. Дай една да запаля и аз!

— Имам рожден ден!

— Сериозно? Е-е-е, това е съвсем важен повод за черпелък. Да си жив и здрав, Мите, и дано се ожениш скоро за едно хубаво маце като тая, виж я, виж — Малина.

— Йес!

— Къде чу тия купешки приказки бе, Мите. Кажу нещо българско де, та да ми се напълни душата да те слушам.

— Българско! Егати!

След един час Чаровникът си тръгна за дома. Беше изпил още една анасонлийка, която пък бе съществения подарък от Данчо за рождения му ден. Колкото и да не му вървеше в търговията, той съвсем не желаше да го мислят за стиснат. С голямо удоволствие и щедрост той прежали част от личния си алкохол за тоя усмихнат и щастлив мъж, когото всички на гаровия битак наричаха Чаровника. Нямахше търговец на който да не му е драго, когато Мито му се усмихнеше с широката си неподражаема усмивка, гарнирана с два реда полуизгнили, изпочупени, кариесни зъби. Те придаваха някакъв неповторим чар на тоя човек. Дали пък, както казваха някои, би успял като актьор в далечния американски Холивуд? Би било интересно да се опита.

Слънцето клонеше към заниз. Чаровника вървеше на запад към златния залез с неподражаемата лекота на индийски йога. Той спираше, пляскаше с ръце, вдигаше очи към синьо-лилавото вечерно небе и изричаше някакви свои неразбираеми думи, които едва ли сам осмисляше. После тръгваше отново...

Удивителното бе, че дори сега, когато силите му бяха удвоени от изпития алкохол, не можеше да постигне вървеж в права линия. Стъпваше напред с единия крак. Другият обаче при най-голямо старание не можеше да попадне на мястото, което бе предвидил. Странно! И всички кучета към които доближаваше подвиваха опашка и побягваха уплашено. Съвсем странно нещо! Някоя злобна бабичка

би казала, че е пиян на мотика. Истинският мъж обаче би отсякъл: „Не! Човекът само се е почерпил, имал е повод за това. Всичко друго е от жегата!“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.